

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse:

Forhandling

Eva Møller (K):

Folketinget har nu vedtaget at meddele orlov til 2 medlemmer af Folketinget og at indkalde stedfortræderne.

Som ordfører for Udvalget til Valgs Prøvelse skal jeg gøre indstilling om, at stedfortræderne godkendes som midlertidige medlemmer af Folketinget.

Kai Dige Bach er valgt i Københavns Amtskreds, og i anledning af hans orlov indkaldes 1. stedfortræder for Det Konservative Folkeparti i denne amtskreds, udstillingsleder Nina Berrig, idet den oprindelige 1. stedfortræder, fhv. minister Grethe Rostbøll, allerede er indtrådt som ordinært medlem af Tinget.

Jan Køpke Christensen er valgt i Sønderjyllands Amtskreds, og i anledning af hans orlov indkaldes 1. stedfortræder for Fremskridtspartiet i denne amtskreds, fhv. overlærer Bent Wissing.

Udvalget til Valgs Prøvelse har i et møde i dag behandlet disse sager, og jeg kan på udvalgets vegne afgive følgende indstilling:

Udstillingsleder Nina Berrig og fhv. overlærer Bent Wissing godkendes som midlertidige medlemmer af Folketinget fra og med den 18. februar 1997.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 118 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 55:

Forslag til lov om ændring af lov om tilbageholdelse af stofmisbrugere i behandling. (Forlængelse af ordning med mulighed for at tilbageholde stofmisbrugere i behandling m.v.).
Af socialministeren (Karen Jespersen).

(Fremsat 6/11 96. Første behandling 19/11 96. Betænkning 30/1 97. Anden behandling 6/2 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 106 stemmer (S, V, KF, RV, FP, CD og DF) mod 14 (SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 43:
Forslag til lov om film.

Af kulturministeren (Jytte Hilden).

(Fremsat 30/10 96. Første behandling 20/11 96. Betænkning 5/2 97).

Der var stillet 15 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Søren Søndergaard (EL):

Da Enhedslisten ikke er medlem af udvalget, skal jeg redegøre for vores indstilling til lovforslaget på vegne af hr. Bent Hindrup Andersen.

Vi finder, at den udvalgsbehandling, som lovforslaget har været igennem, ikke har været positiv. Før jul kunne vi se muligheder for en meget bred vedtagelse af loven, men nu er det endt med et smalt forlig mellem regeringen, Venstre og De Konservative. Det udtryk, som først falder os ind, er dårligt politisk håndværk.

Vi satte fra første færd spørgsmålstejn ved, om der skulle laves en helt ny struktur, blot fordi man flyttede sammen i et fælles hus. Vi så – og vi ser stadig – ingen grund til at ændre det, der er blevet kaldt verdens bedste filmlov, med andet end de nødvendige administrative tiltag, som er naturlige konsekvenser af det nye filmhus.

Resultatet, som foreligger her til andenbehandlingen, er i realiteten, at man har brugt nogle mursten i Gothersgade som anledning til at svække kompetencen og indflydelsen hos de enkelte filmråd. Man har fået etableret en overordnet superbestyrelse med en stærk ministerudpegnings og en direktion, som i sidste ende skal være ledende inden for dansk film. De forsøg, der er gjort på at begrænse denne centralisering, finder vi ikke er tilstrækkelige.

Hvad angår censurdelen af lovforslaget, skal der ikke være tvivl om, at vi havde foretrukket et godt og tidssvarende signal fra samfundet om, at vold og børn ikke hører sammen. Det skulle først og fremmest være kommet igennem vejledning og oplysning og en forebyggende indsats, der ligger langt ud over, hvad kulturministeren kan præstere. Signalet gives ikke gennem en kriminalisering af forældre, der ud fra et kendskab til deres børn vælger at bryde en fast grænse, som et givent politisk flertal har bestemt.

Hvordan kan man overhovedet kriminalisere ud fra noget så individuelt som en visuel oplevelse i en verden, hvor der er et konstant udbud af uzenserede medieindtryk alle steder fra? Vi mener, det er hovedløst på den ene side at opbygge et endnu strammere system for de mindste og på den anden side være mere eller mindre ligeglad, når det drejer sig om børn over 7 år.

Det sidste skud på debatten om censuren, som med al tydelighed viser kvaliteten af udvalgsarbejdet, er, at det udvalg, som tages til indtægt for lovgivningen, Udvalget Vedrørende Film-, TV- og Videovold, i et brev, som netop er kommet til Kulturudvalget, fralægger sig ansvaret for indførelsen af den obligatoriske 7-års-grænse.

Vi har endvidere undret os over det svar, som ministeren har givet på spørgsmål nr. 53, hvorfra jeg skal citere:

»Jeg overvejer at komme med et ændringsforslag, der nøjagtigt fastlægger, hvilken type film der skal være forbudt for børn under 7 år.«

Vi er naturligvis ude af stand til at vurdere ministerens evner som børnesagkyndig, men vi vil under alle omstændigheder advare imod, at en minister sammen med et flertal herinde bestemmer, hvilke typer film børn under 7 år må se. Det må i det mindste overlades til sagskundskab og medieråd.

Samlet må vi konstatere, at det forslag til filmlov, der i dag er til anden behandling, simpelt hen er en forringelse af den eksisterende filmlov. Der er tale om et tilbageskridt uden de store lyspunkter, hvorfor jeg skal meddele, at Enhedslisten vil stemme imod lovforslaget.

Ole Donner (DF):

Som det fremgår af betænkningen, vil Dansk Folkeparti redegøre for sin stilling her ved andenbehandlingen, og jeg skal på Dansk Folkepartis vegne meddele, at vi kan støtte samtlige 15 ændringsforslag, og at vi også vil stemme for lovforslaget, når det kommer til tredje behandling.

Der er nemlig ved alle de ændringsforslag, der er fremsat, sket en del positive ændringer i forhold til dengang, vi havde forslaget til første behandling.

Vi er enige med partiet Venstre i, at ændringsforslag nr. 9 burde have været omformuleret, således at kun forældre kan være ledersagere til børn, der er fyldt 7 år, når de skal ind og se disse film. Dansk Folkeparti mener, at det skal være barnets forældre, der tager stilling til og dermed tager ansvaret for, hvilke af de film, der ikke er godkendt til barnets alder, børn må se.

Men vi kan som sagt tilslutte os samtlige ændringsforslag og stemmer for lovforslaget.

Margrete Auken (SF):

Jeg var helt spændt på, om omsorgen for de små var blevet så stor i Folketinget, at vi nu også skulle tage partierne i omvendt rækkefølge; men jeg forstår, at det alligevel ikke er tilfældet.

Når jeg tager ordet, er det, fordi vi i SF ved den her lejlighed vil glæde os over, at det er lykkedes at opretholde så meget beskyttelse af børnene, at vi synes, det ville være forkert at stemme imod lovforslaget.

Vi deler Enhedslistens syn på strukturen og kritikken af den, og det er desværre ikke blevet så godt, så det kan få os til at sige, at vi vil stemme for loven, men efter den diskussion, der kom i sommer, efter at vi havde haft en kort første behandling af filmloven – hvor det jo bestemt så ud, som om næsten alle partier undtagen SF var indstillet på helt at afskaffe børnecensuren og gå over til vejledning i stedet for – har det været dejligt at se, hvad en debat kan betyde. Det har faktisk været muligt at påvirke holdningerne.

Først sagde Børnerådet fra – og det var der lang tid, hvor det kun var Børnerådet – over for, at man nu pludselig udstrakte sine liberale holdninger til at sige, at vi må give børnene ansvar, og hvad der ellers har været sagt af gedigent vås i den her sag. Men efterhånden har mange af dem, der direkte har ansvaret for filmene – og det vil sige alle undtagen udlejere og biografdirektører – sagt, at vi bør beskytte børnene i den her sammenhæng.

Jeg havde gerne set, at vi havde opretholdt loven stort set, som den var i forvejen, men sådan som det ser ud nu, bliver der et klart forbud for de under 7-årige, så vi ikke risikerer, at forældrene siger: Vi kan ikke skaffe babysitter, så vi tager ungen med, for det har man jo sagt er i orden. Det går altså ikke. Der er et klart stop dér for de under 7-årige og så altså ledsageordning for resten.

Det kan vi godt leve med, og endda leve så godt med, at jeg vil benytte lejligheden her til at takke både kulturministeren og det flertal, som bevirker, at loven ikke er blevet væsentligt forringet på dette punkt. Det er altså med den lidt blandede glæde, at vi undlader at stemme til loven, men da det altså gælder et lovforslag, som vi oprindeligt var meget indstillet på at stemme lodret imod, så er det en ganske stor forbedring, der er sket.

Kim Behnke (FP): Jeg synes man godt kan sige. Der er et gammelt politisk ordsprog, der siger, at man har et standpunkt, til man tager et nyt, og det har der unægtelig været tale om i denne sag. Da vi i sidste folketingssamling fremsatte lovforslag om at nedlægge filmcensuren, markerede et flertal i Folketinget, at man var enig i det, og det resulterede i, at den daværende kulturminister fremsatte lovforslag nr. L 43, som vi nu har til anden behandling.

Under første behandling af lovforslaget var der stadig et flertal i Folketinget, der gik ind for at afskaffe den forældede filmcensur, men så

skete der det, at statsministeren valgte at ommøblere sin regering med det resultat, at vi fik en ny, radikal kulturminister. Det Radikale Venstre var et af de få partier i Folketinget, som sammen med SF var deciderede modstandere af at ophæve filmcensuren, og lige pludselig resulterede en ny minister på posten i, at det, der ellers var flertal for i Folketinget, er der ikke længere flertal for, nemlig at få filmcensuren fuldstændig afskaffet.

Det lovforslag og de ændringsforslag, der ligger foran os nu, lider af den store fejl, at man blot ændrer nogle aldersgrænser og ikke selve det principielle – at en statsinstitution skal kriminalisere, at børn og unge lejer videofilm, låner videofilm eller går i biografen. Det er et forældet synspunkt, og det er noget, der ikke hører hjemme i et demokrati som det danske.

Det må og skal være forældrene, der afgør, hvad deres børn skal se. Den øvelse skal forældrene alligevel igennem, når de skal afgøre, om børnene må se aftenens udgave af TV-Avisen, som jo efterhånden har udviklet sig til at være værre end de værste splatterfilm. Forældrene skal tage stilling til, om børnene skal have mulighed for at nedhente film og filmklip og voldsomme billeder fra den store verden via Internettet, og sidst, men ikke mindst, skal forældrene også tage stilling til, hvorvidt storebror må sidde og se voldsomme film på et tidspunkt, hvor lillebror eller lillesøster stadig er oppe – alt sammen noget, vi betror forældrene at tage stilling til.

Men lige præcis på det tidspunkt, hvor man overskrider dørtærsklen til en biografsal eller går ind på den lokale kiosk, tankstation, supermarked, eller hvor man ellers kan leje og købe videofilm, kommer staten med sin lange arm og siger: Hov, der gælder nogle aldersgrænser her! Og den arme indehaver af biografen kan altså komme ud for, at loven bliver overtrådt, hvis et barn kommer til at gå ind og se en film, som nogle af staten udpegede eksperter har givet det prædikat, at den er uegnet for mindre børn.

Da lovforslaget lå som et samlet hele, bestod det af to dele. Der var dels en del om filmcensuren, og så var der alt det om selve filmproduktionen og filmstøtten. Jeg har kunnet forstå på den debat, der har været, at det hele mere eller mindre har handlet om, at når man nu har fået et filmens hus, skal man også have et eller andet fyldt ind i dette hus. Skatteyderne må glæde sig over, at først ofres der statsmidler på at lave huset, og når man så opdager, at der ikke rigtig

er noget at fylde ind i det, kan skatteyderne altså også opleve, at nu skal vi have en lovgivning, som frådser med endnu flere midler til filmproduktion m.v.

Fremskridtspartiet havde imidlertid været parat til at sluge den del af forslaget mod til gengæld at få ophævet filmcensuren, fordi vi mener, at det er fundamentale frihedsrettigheder, der bliver krænket her i Danmark med filmcensuren. Men elementet om filmcensuren er nu blevet pillet ud af de partier, som ellers har erklæret sig enige i at afskaffe den – liberale partier, som holder den liberale fane meget højt i alle andre sammenhænge, men nu er parat til at godkende, at staten fortsat skal udøve filmcensur. Man må virkelig få det svært i partiet Venstre, når man skal ud i forsamlingshusene og forsvare, at man stadig ønsker filmcensur, men den opgave overlader jeg helt til partiet selv.

Jeg skal meddele, at med hensyn til de stillede ændringsforslag vil Fremskridtspartiet stemme imod nr. 1, 2, 3, 4 og 5. Vi støtter ændringsforslag nr. 6, 7 og 8, stemmer nej til nr. 9, ja til nr. 10, 11, 12, 13 og 14 og nej til nr. 15.

Som indstillingerne ligger fra udvalget, kan vi godt se, at ændringsforslagene bliver vedtaget, og som lovforslaget herefter kommer til at se ud, må konklusionen for Fremskridtspartiet være, at vi indstiller lovforslaget til forkastelse og vender tilbage med et forslag om ophævelse af filmcensuren på et tidspunkt, hvor folketingsmedlemmerne og partierne har taget sig sammen til at fastholde de synspunkter, de havde for kun få måneder siden.

Hans Christian Schmidt (V):

Venstre har ved flere lejligheder udtrykt, hvad vi mener om lovforslag nr. L 43, så det skal jeg ikke gentage her. Men jeg skal sige til Fremskridtspartiets ordfører, så vi får tingene på det rene, at det, forslaget om filmcensur i virkeligheden handler om, er, at den part, som bliver i stand til at ophæve aldersgrænserne, er forældrene eller – som det er beskrevet – en anden voksen med nær tilknytning til barnet.

Hr. Kim Behnke har svært ved at leve med, at Venstre nu vil støtte, at Venstre siger: Vi skal placere forældre i centrum i forhold til deres børn, det er forældrene, der skal kunne afgøre, om børn skal kunne se den film eller ej. Det er det, Venstre nu skal leve med, og jeg skal sige, at det gør vi gerne. Det får vi nemt ved at leve med, ingen problemer med det.

At vi så gerne havde set, at det decideret kun var forældrene, der var nævnt i forslaget, er noget andet; det ved alle. Men nu står der altså det, der blev lavet et kompromis om. Men vi har det nemt med at kunne sige til børn, at der er altså visse ting, de ikke kan her i livet, før de har nået en bestemt alder, og dem, der kan ophæve den aldersgrænse, er deres forældre. Det har vi det godt med.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare spørge Venstres ordfører: Gælder det også for børn under 7 år? Kan forældrene også ophæve aldersgrænsen for børn under 7 år i henhold til det forslag, som bliver vedtaget her?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg ved jo, at hr. Søren Søndergaard har læst forslaget, og derfor vil han kunne se, at netop den bestemmelse er blevet indføjet, og så kunne et flertal jo gå herop og sige, at det er deres synspunkt, at når det drejer sig om børn under 7 år, skal den aldersgrænse ikke kunne ophæves. Hr. Søren Søndergaard ved også – for han har været udsat for det så tit – at der er en given og en tagen i et kompromis. Men jeg blev altså bedt om at redegøre for Venstres holdning, og det har jeg gjort.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg vil gerne takke for et konstruktivt udvalgsarbejde i Kulturudvalget, der har ført frem til de ændringsforslag, der nu foreligger, og frem til denne andenbehandling. Jeg skal også sige en særlig tak til Dansk Folkeparti og Socialistisk Folkeparti for om end kun delvis tilslutning til det resultat, vi har opnået.

Jeg må konstatere, at hverken hr. Søren Søndergaard eller hr. Kim Behnke tilsyneladende kan medvirke til at stemme for lovforslaget. Det beklager jeg naturligvis, men jeg tager deres argumentation til efterretning. De når jo frem til samme resultat, om end ud fra vidt forskellige udgangspunkter.

Jeg synes, denne sag er et fornemt eksempel på, at en grundlæggende politisk samtale og diskussion, hvor man har ladet sig påvirke, har rykket sig og har givet indrømmelser undervejs, har ført til en forbedring af det oprindelige lovforslag og til en bred opbakning i Folketinget om den nye filmlov, som vil fortsætte den gode

tradition, der ligger i verdens bedste filmlov. Det er min bedste opfattelse, og jeg ser frem til tredjebehandlingen og lovforslagets endelige vedtagelse senere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§ 1, ændringsforslag nr. 1, § 2, således ændret, § 3, således ændret, §§ 4-7, ændringsforslag nr. 3 og 4, § 8, således ændret, ændringsforslag nr. 5, § 9, således ændret, ændringsforslag nr. 6, § 10, således ændret, §§ 11-13, ændringsforslag nr. 7, § 14, således ændret, §§ 15-17, ændringsforslag nr. 8 om en ny affattelse af § 18, § 18 i den nye affattelse, § 19, ændringsforslag nr. 9 om en ny affattelse af § 20, § 20 i den nye affattelse, §§ 21 og 22, ændringsforslag nr. 10, § 23, således ændret, § 24, ændringsforslag nr. 11, § 25, således ændret, ændringsforslag nr. 12-15, § 26, således ændret, og § 27 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 37: Forslag til lov om afholdelse af vældende folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik.

Af Tom Behnke (FP) m.fl. (Fremsat 29/10 96. Første behandling 22/11 96. Betænkning 4/2 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning: §§ 1-4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 70: Forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse. (Københavns Kommunes inddragelse under loven).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss). (Fremsat 14/11 96. Første behandling 26/11 96. Betænkning 30/1 97. 1. ændringsforslag af indenrigsministeren (Birte Weiss) 11/2 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var det stillet 1. ændringsforslag af indenrigsministeren (Birte Weiss).

Sammen med denne sag foretoges:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 71: Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om Københavns Kommune. (Københavns Kommunes inddragelse under lov om kommunernes styrelse).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss). (Fremsat 14/11 96. Første behandling 26/11 96. Betænkning 30/1 97).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.